

Nelikavioinen kasvattaja

Sain ensimmäisen, serkkutyön kanssa yhteisen hevoseni 16-vuotiaana. Se oli pitkän haaveilun ja sinnikkään ruinaamisen tulos: tutun heppavanhuksen omistaja oli lähdössä opiskelemaan, ja vaihtoehdot olivat vähissä. Isoisä heltyi lopulta kustantamaan lystin – omien sanojensa mukaan siksi, että koko ratsastusharrastuksen alku oli hänen ”syytään” – hän oli se joka vei meidät ensimmäiselle ratsastustunnillemme.

Olen usein miettinyt, kuinka merkittävällä tavalla tuo pienen heppatyön unelman täyttyminen, oma hevonen, sittemmin ohjasi elämäni läpi murrosiän ja aikuisuudenkin.

Näin jälkeenpäin ajatellen oma hevonen oli ehdottoman typerä ostos. Olin lapsi vasta, eikä lapsella pitäisi olla huolehdittavanaan hevosen kokoista vastuuta, vaikka sen hoidosta vastasikin ammattitallinpitäjä. Muistan usein olleeni lopen väsynyt, kun raahauduin iltaomyöhällä tallilta kotiin. Koenumerot kertoivat tämän tästä omaa kieltään siitä, että aika oli mennyt jossain muualla kuin kirjojen pöytästä. Koulu ei tuntunut tärkeältä, enkä ymmärtänyt, että tuossa iässä numerot olivat loppukädessä ne avaimet, joilla avattiin ovia tulevaisuuteen. Sosiaalinen elämäni rajoittui lähestulkoon pelkästään talliympyröihin. Kun vanha hevonen alkoi sairastaa, vietin unetomia öitä ja jouduin kohtaamaan asioita ja tekemään päätöksiä, joita ei aikuisenkaan ole helppo käsitellä.

Ja sitten toisaalta, oma hevonen oli käännekohta ja kulmakivi koko siinä tarinassa, miten rähisevästä teinistä kasvoi vastuullinen aikuinen. Harrastus sai aivan uuden merkityksen, kun harrastuskumppanina oli ikioma hevosystävä. Punarautias tähtipäättämä oli nuoruuteni angsteissa ja myllerryksissä monen vuoden ajan paras ja ainoa oikea ystäväni, niin silloin tunsin. Monet itkut muistan itkeneen

ni sen selässä, ja monta kertaa maailmantuskan helpottaneen merkittävästi, kun sain painaa pääni sen silkkistä kaulaa vasten.

Vapaa-aikaa ei juuri ollut, mutta vaikka olisi ollutkin, tuskin olisin sitä koulukirjojen parissa viettänyt. Kun muut ikätoverini alkoivat kulkea kaupungilla ja jakoivat maanantaisin koulussa kyseenalaisia viikonloppukokemuksiaan, minä olin tyytyväinen pienissä tallikuvioideni. Solmin tallilla ystävyysuhteita, jotka kestivät vuosia. Serkkutyönkin kanssa hitsauduimme yhteisen harrastuksen myötä kiinni toisiimme aivan erityislaatuisella tavalla.

Ensimmäinen hevoseni opetti minulle muutamassa vuodessa paljon paitsi ratsastuksesta, myös elämästä, niin kliseiseltä kuin se kuulostaakin. Kuljin sen kanssa matkan, johon sisältyi oppitunteja – usein tukiopetuksen ja jälki-istunnon kera – vastuun ottamisessa, kärsivällisyydessä, luottamuksessa, omien vajavuuksien myöntämisessä, toisten kuuntelemisessä, tekojensa seurausten kantamisessa, asioiden hoitamisessa, ystävytydessä, asiansa takana seisomisessa, huolesta ja huolehtimisesta ja lopulta luopumisesta.

Nelikavioinen kasvattajani piti huolen siitä, että minusta tuli minä eikä kukaan muu. Elämäkoulu ei toki ensimmäisen opettajan oppeihin loppunut, mutta näin vuosienkin jälkeen on helppo nähdä, että tammalla oli aivan erityislaatuinen osansa minun kasvutarinassani.

KATI VALJUS

★ uutisia

★ tuoreita kilpailutuloksia

★ käyttäjien oma kuvagalleria

★ vilkas keskustelupalsta

★ myynti-ilmoituksia

★ laaja linkkilista

www.ratsastus.net